

STRESZCZENIE

Przedmiotem mojej rozprawy są współczesne problemy kształcenia pedagogów tańca oraz specyfika ich pracy dydaktycznej w kontekście przygotowania do zawodu. Głównym celem moich badań jest krytyczna analiza systemu kształcenia pedagogów tańca w Polsce, uwzględniająca zarówno zagadnienia i problemy związane z organizacją, podstawami prawnymi i programowymi oraz metodyką pracy artystycznej, jak i pozaszkolne aspekty pracy pedagogicznej związanej z nauczaniem tańca.

Dysertacja ma charakter teoretyczno-empiryczny i składa się z sześciu rozdziałów. W rozdziale pierwszym przedstawiony jest taniec z różnych perspektyw: antropologicznej, historycznej, artystycznej i wychowawczej. Na rozdział drugi składa się: opis systemu kształcenia artystycznego w Polsce, historia tańca i szkolnictwa tanecznego w Polsce, struktura i organizacja szkolnictwa tanecznego w Polsce i za granicą (wybrane przykłady) oraz przegląd badań podejmowanych nad szkolnictwem tanecznym w Polsce. Rozdział trzeci skupia się na osobie pedagoga sztuki, ze szczególnym uwzględnieniem pedagogów tańca. Rozdział czwarty określa przedmiot i wykorzystaną metodologię badań własnych (analiza dokumentów oraz wywiady ustrukturyzowane i nieustrukturyzowane).

Rozdział piąty zawiera wyniki badań własnych. Rozpoczyna się od krytycznego omówienia aktów prawnych regulujących zarówno organizację systemu kształcenia przygotowującego przyszłych pedagogów tańca, jak i formalne aspekty tego zawodu oraz dostępnych publicznie raportów, analiz i danych statystycznych dotyczących kształcenia i pracy zawodowej pedagogów tańca. Następnie przedstawiam działalność Centrum Edukacji Artystycznej. Podrozdział trzeci to analiza obrazu „dobrego pedagoga tańca”. W podrozdziale czwartym opisuję podstawy programowe kształcenia pedagogów tańca w kontekście przygotowania ogólnopedagogicznego i zawodowego. W podrozdziale piątym rozważam podobieństwa i różnice między rzeczywistymi a proponowanymi przez współczesną myśl pedagogiczną kwalifikacjami i kompetencjami nauczycieli tańca. Wyniki badań własnych zamyka omówienie celów edukacyjnych pedagogów tańca w ich codziennej pracy z uczniami w kontekście wychowania przez taniec i do tańca.

Rozdział szósty stanowi podsumowanie wyników badań. Na koniec sporządzam listę najbardziej znaczących problemów kształcenia pedagogów tańca (przestarzały model szkolnictwa i brak jasno określonej, całościowej i wieloaspektowej wizji rozwoju i zmian, niski prestiż zawodu tancerza czy pedagoga baletu, problemy z rekrutacją), zbieram propozycje ich ewentualnych rozwiązań (m.in. przeniesienie ciężaru nauczania w ogólnokształcących szkołach baletowych z techniki tańca klasycznego na inne techniki tańca,

ze szczególnym naciskiem na taniec współczesny, wprowadzenie elementów ogólnej edukacji tanecznej do szkolnictwa powszechnego, wprowadzenie specjalizacji szkół na poziomie podstawowym i ponadpodstawowym, wprowadzenie regularnych ewaluacji wewnętrznych i zewnętrznych) i wskazuję kierunki dalszych badań (m.in. badanie przyczyn braku chęci do podejmowania pracy w zawodzie tancerza, opracowanie metod badania efektywności nauczania w ogólnokształcących szkołach baletowych, porównanie działalności szkół sztuki tańca i ogólnokształcących szkół baletowych).